

Arrest

nr. 43 228 van 11 mei 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 februari 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WOUTERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker heeft op 4 november 2009 een asielaanvraag ingediend bij de Belgische instanties.

Uit het Eurodac-verslag van 4 november 2009 blijkt dat verzoekers vingerafdrukken zijn genomen in Hongarije op 4 februari 2009, alwaar hij een asielaanvraag heeft ingediend.

Op 27 november 2009 wordt verzoeker gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 21 januari 2010 verzocht verweerder overeenkomstig de bepalingen van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een

onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-II-Verordening) aan de Hongaarse autoriteiten om de overname van verzoeker.

Op 4 februari 2010 wordt het overnameverzoek van verzoeker door de Hongaarse autoriteiten aanvaard.

Op 23 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten H.D. geboren te (...) van nationaliteit te zijn : Kosovo die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 04/11/2009 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde een dag eerder in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde eveneens de Kosovaarse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 29/04/1983.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 27/11/2009 dat hij echter in Belgrado geboren is en ook de Servische nationaliteit bezit. Tijdens dit verhoor verklaart betrokkene ook dat hij eerder asielaanvragen indiende in Hongarije in februari 2009, een tweede maal in Hongarije ergens tussen 22 en 25 april 2009 en daartussen eenmaal in Frankrijk. Uit het Eurodacverslag blijkt dat betrokkene in Hongarije een asielaanvraag indiende op 04/02/2009, daarna in Frankrijk op 19/03/2009 en daarna nogmaals in Hongarije op 27/04/2009. Betrokkene verklaart dat hij na zijn eerste asielaanvraag in Hongarije de beslissing niet heeft afgewacht en op eigen initiatief naar Frankrijk is gegaan. In Frankrijk, te Reims, zou hij een negatieve beslissing hebben gekregen en zou hij gerepatriëerd zijn naar Hongarije. Na de tweede asielaanvraag in Hongarije zou betrokkene er een negatieve beslissing hebben gekregen. Betrokkene verklaart dat hij toen zes maanden in Hongarije is gebleven in een opvangcentrum te Bah Bekescsaba. Hij verklaart dat hij daarna terug naar Servië is gegaan, waar hij maximum 20 dagen zou hebben verbleven voor hij naar België kwam. Betrokkene is naar België gekomen waar hij op 04/11/2009 asiel vroeg op de dienst Vreemdelingenzaken.

Op 22/01/2010 werd een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en de Hongaarse overheid heeft op datum van 27/01/2010 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon. Betrokkene reisde samen met zijn partner P. V. (?...)1986) en hun twee minderjarige kinderen H. A. (?...)2007) en H. M. (?...)2009), die eveneens het voorwerp zijn van een terugnameakkoord met Hongarije. Hongarije is een volwaardig lid van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden, zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Een terugkeer naar Hongarije kan door onze diensten worden georganiseerd. De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Als specifieke redenen waarom de asielaanvraag van betrokkene in België zou behandeld moeten worden, verklaart betrokkene dat hij zes maanden in Hongarije is gebleven en overal hoorde dat Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk Roma terugsturen, maar dat hij dat over België maar eenmaal heeft gehoord. Hij verklaart dat hijzelf in goede gezondheid verkeert, maar dat zijn partner psychische problemen heeft. Er zijn geen aanwijzingen dat partner van betrokkene verhinderd wordt om te reizen. Betrokkene verklaart bovendien dat zij in Hongarije bij een psychiater in behandeling was. Er zijn dus geen redenen om aan te nemen dat de problemen van zijn partner een verblijf in België behoeven. Betrokkene weet niet of hij familie heeft in België of elders in Europa.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art.16.1.e van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de tien (10) dagen. Hij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Hongaarse autoriteiten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoeker voert in het eerste middel de schending van de motiveringsplicht aan.

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“A. Schending van de motiveringsplicht

Er moet bovendien worden vastgesteld dat de Dienst Vreemdelingen zaak haar beslissing motiveert zonder ook maar enig verder onderzoek te hebben ingesteld. De bestreden beslissing dd. 23.02.2010 werd slechts lichtzinnig en foutief gemotiveerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft haar beslissing genomen zonder enig verder onderzoek ter zake gedaan te hebben.

De Dienst Vreemdelingenzaken is van oordeel dat zij de asielaanvraag van verzoeker niet dienen te onderzoeken en dat Hongarije bevoegd is om de asielaanvraag van verzoeker te onderzoeken.

Verzoeker is van oordeel dat hij teruggekeerd is naar Servië en alhier nieuwe problemen ondervonden heeft waardoor hij zijn land opnieuw is moeten ontvluchten.

Verzoeker is dan ook van oordeel dat hij naar aanleiding van deze nieuwe problemen die hij ondervond in Servië zijn asielaanvraag in België kon indienen en niet diende terug te keren naar Hongarije alwaar hij eerder een asielaanvraag had ingediend die werd afgewezen.

Op grond van deze korte motivering komt de Dienst Vreemdelingen tot het besluit dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten.

De Dienst Vreemdelingen zaken stelt zonder enige concrete bewijzen of elementen simpelweg dat verzoeker het land dient te verlaten. Er is echter onvoldoende onderzoek hieromtrent verricht en deze gevolgtrekking kwam dan ook zeer lichtzinnig tot stand.

De Dienst Vreemdelingen zaken had wel degelijk de aanvraag van verzoeker dienen te onderzoeken hetgeen zij nagelaten heeft te doen. Verzoeker riskeert immers vervolgd te worden bij terugkeer naar Servië omwille van zijn ROMA afkomst.

Aangezien verzoeker zijn asielaanvraag nu niet onderzocht werd in België en tevens niet zal onderzocht worden in Hongarije en Hongarije verzoeker terug zal uitwijzen naar zijn land van herkomst.

Tevens is de vriendin van verzoeker, de moeder van zijn twee kinderen, ernstig ziek en heeft zij psychische problemen waardoor het voor haar onmogelijk is om lange reizen te maken, hetgeen het voor haar onmogelijk maakt om het land te verlaten.

Verzoeker heeft op 24.02.2010 dan ook een verzoekschrift 9 ter neergelegd omdat hij samen met zijn vriendin in de onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Reeds in de beslissing dd. 23.02.2010 werd verwezen naar de medische problemen van de vriendin van verzoeker maar deze werden onvoldoende onderzocht en de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook zonder enig concreet onderzoek naar de medische toestand van de vriendin van verzoeker tot de conclusie gekomen dat vriendin van verzoeker zou kunnen reizen en bijgevolg het land dient te verlaten.

De Dienst Vreemdelingenzaken had tevens op basis van humanitaire of soevereiniteitsoverwegingen kunnen beslissen om de asielaanvraag van verzoeker wel in overweging te nemen.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan tevens niet garanderen dat de asielaanvraag van verzoeker in Hongarije correct zal gebeuren.

De bestreden beslissing is bijgevolg niet alleen gemotiveerd op basis van onjuiste en niet bewezen gegevens, zij is bovendien ook onvoldoende gemotiveerd bij gebreke aan een duidelijk onderzoek van de ware toedracht van de zaak. De beslissing dd. 23.02.2010 van de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook genomen met machtsoverschrijding.

Dit maakt dan ook een schending van de motiveringsplicht uit, strijdig met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet

bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een scheiding is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.)

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Er wordt enkel geargumenteed dat verzoeker het land dient te verlaten op basis van het feit dat Hongarije bevoegd is voor de asielaanvraag van verzoeker. Het is voor verzoeker, gezien de medische problemen van zijn vriendin, niet mogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst of Hongarije waar zij niet de nodige begeleiding en hulp zal kunnen ontvangen.

Tevens is het onredelijk om verzoeker terug te sturen naar zijn land van herkomst terwijl er nog geen beslissing werd genomen omtrent de ontvankelijkheid en gegrondheid van de aanvraag 9 ter.

De Dienst vreemdelingenzaken heeft onvoldoende onderzocht of de ziekte van de vriendin, ingeroepen door de verzoeker, een reëel risico met zich meebrengt op een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Hiervoor kan verwezen worden naar een Arrest van de RW dd. 25 juli 2008.

Dat verzoeker dienvolgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekt de bestreden beslissing dd. 23.02.2010 te vernietigen wegens schending van de motiveringsplicht en de regels van behoorlijk bestuur."

2.2 In de repliekmemorie legt verzoeker de nadruk op het feit dat de beslissing onvoldoende is gemotiveerd en geen rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoeker; met name de nieuwe elementen waarnaar verzoeker en zijn vriendin verwezen, problemen waarom zij opnieuw uit Servië zijn gevlucht. Bij terugkeer naar Hongarije zal verzoeker onmiddellijk worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst aangezien zijn asielaanvraag aldaar is afgehandeld. Verder verwijst verzoeker opnieuw naar de medische problemen van zijn vriendin en waardoor het onmogelijk is voor haar om terug te keren naar haar land van herkomst. Verzoeker en zijn vriendin dienden een aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 25 februari 2010. Verweerder dient rekening te houden met deze aanvraag. Voor haar aandoening is immers geen adequate behandeling in haar land van herkomst.

2.3 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van verblijf wordt besloten.

Uit een eenvoudige lezing van de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 71/3, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.e van de Dublin-II-Verordening en naar het feit dat België niet

verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verweerder dient geen onderzoek te voeren noch een beoordeling te doen over verzoekers vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of over de subsidiaire bescherming aangezien de Hongaarse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag en voor de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus. Waar verzoeker aldus verwijst naar artikel 52 van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat dit de grond van de asielaanvraag betreft terwijl in de bestreden beslissing wordt besloten dat de Hongaarse autoriteiten, met toepassing van de Dublin-II-Verordening, verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag.

In de mate verzoeker van mening is dat verweerder de asielaanvraag diende te onderzoeken omdat hij na de negatieve beslissing naar aanleiding van zijn asielaanvraag in Hongarije, is teruggekeerd naar Servië en aldaar nieuwe problemen heeft ondervonden waardoor hij zijn land opnieuw heeft moeten ontvluchten, stelt de Raad vast dat dit gegeven niet wordt betwist door verweerder. In de bestreden beslissing wordt immers het volgende vermeld: *“Na de tweede asielaanvraag in Hongarije zou betrokkene er een negatieve beslissing hebben gekregen. Betrokkene verklaart dat hij toen zes maanden in Hongarije is gebleven in een opvangcentrum te Bah Bekescsaba. Hij verklaart dat hij daarna terug naar Servië is gegaan, waar hij maximum 20 dagen zou hebben verbleven voor hij naar België kwam. Betrokkene is naar België gekomen waar hij op 04/11/2009 asiel vroeg op de dienst Vreemdelingenzaken.”* De Raad stelt echter vast dat de Belgische overheid tot de Hongaarse autoriteiten een overnameverzoek hebben gericht, met toepassing van artikel 16.1.e van de Dublin-II-Verordening. Artikel 16.3 van de Dublin-II-Verordening bepaalt immers *“De in lid 1 genoemde verplichtingen komen te vervallen indien de betrokken onderdaan van een derde land het grondgebied van de lidstaten ten minste drie maanden heeft verlaten, tenzij hij houder is van een geldige verblijfstitel die door de verantwoordelijke lidstaat is afgegeven.”* Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift niet dat hij niet minstens drie maanden Hongarije (en meer bepaald het grondgebied van de lidstaten) heeft verlaten alvorens naar België te komen. Bovendien blijkt uit het overnameverzoek van 21 januari 2010 gericht tot de Hongaarse autoriteiten dat de Belgische overheid hen uitdrukkelijk wijst op het feit dat verzoeker teruggekeerd was naar Servië. In het overnameverzoek is immers het volgende genoteerd *“Then he declares he went to Serbia for maximum 20 days, and from Serbia he came to Belgium where he arrived on 03/11/2009. Although applicant claims he left territory of member states, he can't present any evidence to prove this. Moreover, he claims he only left for a maximum of 20 days and there are no indications applicant should have left for a period exceeding three months.”* In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift lijkt te beweren, blijkt uit het overnameverzoek dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de verklaring dat verzoeker na de negatieve beslissing in Hongarije is teruggekeerd naar Servië en omwille van nieuwe problemen aldaar is gevlucht naar België. Uit het administratief dossier blijkt vervolgens dat de Hongaarse autoriteiten op 4 februari 2010 uitdrukkelijk instemmen met het overnameverzoek. Gelet op het absolute karakter van de aanwijzing van de verantwoordelijke lidstaat op basis van de Dublin-II-Verordening beschikt de beslissingnemende overheid (België) niet meer over een discretionaire bevoegdheid eens de verantwoordelijke lidstaat werd bepaald en deze België niet heeft verzocht het asielverzoek te behandelen, wat blijkt uit de instemming van Hongarije met de overname. In tegenstelling tot verzoekers bewering in zijn verzoekschrift dient verweerder de asielaanvraag van verzoeker niet te onderzoeken.

Waar verzoeker stelt dat hij bij terugkeer naar Servië riskeert vervolgd te worden omwille van zijn Roma afkomst merkt de Raad op dat de bestreden beslissing slechts voor gevolg heeft dat verzoeker in Hongarije moet verblijven tijdens de duur van de behandeling van de asielaanvraag. De bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat verzoeker wordt teruggeleid naar het land van herkomst. Verzoeker laat na *in concreto* aan te tonen dat Hongarije zijn asielaanvraag niet zal onderzoeken en hem zal uitwijzen naar zijn land van herkomst. Verweerde motiveert in dit verband het volgende: *“Hongarije is een volwaardig lid van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden, zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op*

eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielerzoek. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Een schending van de motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Verzoeker verwijst naar de psychische problemen van zijn vriendin waardoor het voor haar onmogelijk is om lange reizen te maken en terug te keren naar zijn land van herkomst. Verzoeker stelt dat zij op 24 februari 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingediend om medische redenen. Verweerder heeft de beslissing genomen zonder enig concreet onderzoek naar de medische toestand van zijn vriendin. Verweerder had op basis van humanitaire of soevereiniteitsoverwegingen kunnen beslissen om de asielaanvraag wel in overweging te nemen.

Waar verzoeker verwijst naar zijn aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van zijn vriendin op 24 februari 2010 wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing is genomen op 23 februari 2010 en aan verzoeker is ter kennis gebracht op 23 februari 2010. Het kan verweerder niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met de aanvraag om machtiging tot verblijf aangezien hij er geen kennis van had of kon hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker verwijst naar zijn verklaring tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken waarbij hij uitdrukkelijk stelde dat zijn vriendin psychische problemen heeft, stelt de Raad vast dat in de beslissing het volgende is gemotiveerd: *“Hij verklaart dat hijzelf in goede gezondheid verkeert, maar dat zijn partner psychische problemen heeft. Er zijn geen aanwijzingen dat partner van betrokkene verhinderd wordt om te reizen. Betrokkene verklaart bovendien dat zij in Hongarije bij een psychiater in behandeling was. Er zijn dus geen redenen om aan te nemen dat de problemen van zijn partner een verblijf in België behoeven.”* Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat verzoeker bewijzen heeft aangebracht of minstens een begin van bewijs heeft aangebracht waaruit blijkt dat zijn vriendin omwille van de psychische problemen verhinderd wordt om te reizen. Verzoeker laat na aan te tonen dat het motief in de beslissing onjuist of kennelijk onredelijk is. In de mate verzoeker verwijst naar de aanvraag met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, herhaalt de Raad dat verweerder met deze aanvraag geen rekening kon houden aangezien hij er geen kennis van had op het ogenblik van de bestreden beslissing.

Verzoeker verwijt verweerder onvoldoende te hebben onderzocht of de ziekte een reëel risico met zich meebrengt op een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar het land van herkomst. De Raad wijst verzoeker nogmaals op het feit dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker of zijn vriendin worden teruggedleid naar het land van herkomst. Met betrekking tot Hongarije stelt verweerder in de bestreden beslissing vast dat verzoekers vriendin in Hongarije bij een psychiater in behandeling was, hetgeen niet wordt betwist door verzoeker in zijn verzoekschrift. Verweerder heeft in de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met verzoekers verklaring nopens de ziekte van zijn vriendin. In de beslissing wordt gemotiveerd dat deze elementen geen reden zijn om de asielaanvraag van verzoeker in België te behandelen op grond van artikel 3, § 2 of artikel 15 van de Dublin-II-Verordening.

Waar verzoeker stelt dat verweerder niet kan garanderen dat de asielaanvraag in Hongarije correct zal gebeuren, merkt de Raad op dat het verkrijgen van bijkomende individuele garanties niet wordt voorzien door de Dublin-II-Verordening.

Verweerder stelt terecht in de nota met opmerkingen vast dat de uiteenzetting van het middel niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het eerste middel is ongegrond.

2.4 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“schending van de artikelen 3 en 14 EVRM

Verzoeker kreeg het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan worden teruggedleid.

De beschrijving van de feiten bevatten echter voldoende aanwijzingen dat verzoeker bij haar terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM.

Door zijn land te ontvluchten is verzoekster eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer gezien de ROMA afkomst van verzoeker.

Door verzoeker terug te sturen naar haar land van herkomst staat het vast, minstens is er een reëel risico, dat hij slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen.

Verzoeker vreest terecht voor zijn leven.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysiek integriteit van verzoeker.

Een gedwongen terugkeer of het terugsturen van verzoeker naar Hongarije waar de asielaanvraag reeds beëindigd werd, houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoeker.

Dat dit middel dan ook gegrond is."

2.5 In de repliekmemoire legt verzoeker de nadruk op het feit dat hij in zijn land van herkomst zal worden vervolgd, dat dit blijkt uit zijn verklaring afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, dat hij bij een terugkeer slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 van het EVRM.

2.6 Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961 en RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Verzoeker beperkt zijn bewering tot de ongestaafe verklaring dat hij het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. De Raad merkt echter opnieuw op dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat hij wordt teruggeleid naar zijn land van herkomst. Waar hij stelt dat een terugkeer naar Hongarije inhoudt dat zijn leven wordt bedreigd beperkt verzoeker deze verklaring tot een loutere bewering zonder een begin een bewijs. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 14 van het EVRM laat verzoeker na uiteen te zetten op welke wijze voormeld artikel door de bestreden beslissing wordt geschonden zodat dit onderdeel van het middel niet tot de nietigverklaring van de beslissing kan leiden.

Het tweede middel is ongegrond.

2.7 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 5 en 8 van het EVRM.

Ter adstruering van het derde middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"schending van artikel 5 en 8 EVRM

Het is duidelijk dat verzoeker bij zijn terugkeer niet in veiligheid zal zijn.

De vrees voor zijn leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake.

Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoeker terug zou keren naar zijn land van herkomst.

De veiligheid en vrijheid van verzoeker is geenzins gewaarborgd in zijn land van herkomst, temeer vermits hij zijn land van herkomst verlaten heeft en hij zal bloot gesteld worden aan represailles wegens landverraad.

Verzoeker heeft geen inkomen en heeft geen plaats om te verblijven in Servië.

Indien hij gedwongen zou worden om terug naar Servië te gaan, heeft hij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is hij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie-en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privé-leven.

Voor verzoeker is het quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden aangezien ze door zijn familie in de steek werd gelaten en op de vlucht is.

Verzoeker heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd.

Dat dit middel dan ook gegrond is."

2.8 De Raad benadrukt andermaal dat er geen sprake is van een gedwongen terugkeer naar zijn land van herkomst aangezien de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat Hongarije verantwoordelijk is voor zijn asielaanvraag. Dit onderdeel van het middel mist feitelijke grondslag.

Waar verzoeker stelt dat artikel 8 van het EVRM wordt geschonden omdat het in zijn land van herkomst "quasi onmogelijk" is om een familieleven te leiden, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat hij wordt gedwongen terug te keren naar zijn land van herkomst.

In de mate verzoeker van mening is dat hij 'banden' in België heeft opgebouwd en veel inspanningen heeft geleverd om zich te integreren, wijst de Raad erop dat 'gewone sociale relaties' niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Het derde middel is ongegrond.

2.9 In het vierde middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Humanitaire gronden

Dat verzoeker alle banden heeft verbroken in zijn voormalig thuisland en riskeert om er vervolgt te worden bij zijn terugkeer. Verzoeker heeft in België reeds een begin gemaakt van de opbouw van zijn nieuw leven.

Indien het beroep tot nietigverklaring van verzoeker niet gegrond zou verklaard worden, dit een humanitair onrecht zou uitmaken.

Dienvolgens vraagt de verzoeker om in voorkomend geval de bestreden beslissing met betrekking tot hemzelf op humanitaire gronden te vernietigen."

2.10 Luidens artikel 39/69, § 1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert in het 'vierde middel' geen ontvankelijk middel aan.

Het vierde middel kan niet tot de nietigverklaring leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN